

Psykologtidningen recenserar film

3 Psyk tecken

Flickan

En pärla med stor igenkänningsfaktor

Regi: Fredrik Edfeldt, manus: Karin Arrhenius

För en särpling som jag själv, uppvuxen på landet, ofta ensam, har denna lilla vackert skimrande pärla en stor igenkänningsfaktor. Fotot av den numera så ofta anlitade filmfotografen Hoyte Van Hoytema (Han har fotograferat Låt den rätte komma in bland många andra) är ljuvligt. Varje bild kunde stå för sig själv som ett laddat budskap från tiden före puberteten då livet på en gång är så enkelt och så outhärdligt komplicerat. Vuxenlivet ter sig obegripligt och onödigt samtidigt som beroendet av de vuxna fortfarande är överhängande.

Flickan spelas med en självklar pondus av Blanca Engström som lyckas fylla sin späda gestalt med något obändigt och på samma gång skört och sårbart. Ja, det hela är gjort med största tonsäkerhet.

Och ändå saknar filmen en berättelse som griper tag och intresserar. Det blir problematiskt när själva filmupplevelsen är lika delar leda och genans. Jag lyckas inte uppbåda någon glöd som skulle locka mig in i berättelsen. Det blir lamt och stumt, fumligt och hjälplöst. Precis som en liten ensam flicka i tioårsåldern lätt kan känna sig när mamma och pappa ger sig av på långresa utan henne. Så igenkänningseffekten får motsatt verkan i mig. Jag vrider mig i stolen och vill gå hem. Jaa, säger säkert någon, då har väl filmen träffat precis rätt – in i det smärtande veka livet.

Cecilia Hector

Filmskribent, psykolog, psykoanalytiker

e-post: cecilia.hector@spray.se

september 2009

